

Като спрълъ предъ една ниска кжщица, излѣзълъ стопанина и го поканилъ, като разбралъ, че е страникъ.

Вътре кжщата била угледна. Простичко, но хубаво наредена. Стопанката-прибрана жена, децата чистичко облечени, макаръ, че лактитѣ на дрешкитѣ били закърпени, мълчаливи и послушни. Когато влѣзли всички станали на крака.

Следъ вечеря всички си легнали, а гостътъ и стопанина седнали край огнището да си поприказватъ.

Стопанинътъ разправилъ, че отъ баща му не останало нищо въ наследство. Защото старецътъ билъ беденъ и ималъ много деца. Съ голѣмъ трудъ изхранилъ челядта си. Но затова билъ честенъ и оставилъ добъръ завѣтъ: безъ работа да не стоятъ, отъ лжа да бѣгатъ и колкото могатъ да пестятъ... Върень на башинна повея, той станалъ отъ първо ратай да спечели нѣщо, за да си купи земя. За петъ-шестъ години толкова пари спестилъ, че добилъ цѣло стопанство, заломилъ се. Първото нѣщо, което постигналъ било да привикне децата си на пестене и почтенность, на работа и послушание. Такъвъ примѣръ билъ видѣлъ у баща си, това предалъ и на децата си. Па не само той-цѣлото село било такава.